Ч. 161 (13.400). Львів, субота 24. червня 1933. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Містерії в українському середньому державному шкільництві.

Українське громадянство схвильоване двома справами, які нагло вирину́ли в останніх днях.

1) Ані при державній семинарії у Львові, ані при семинарії у Перемишлі (обі утраквістичні, колись українські) *не розписали вступних іспитів до І. кляси гімназії нового типу*, хоч аналогічні польські заведення на такі вступні іспити дістали дозвіл. Що це значить? Це значить, що *оба ці заведення будуть зовсім зліквідовані, а на їх місце не повстане нічого!* Відомо, що нові шкільні закони зовсім ліквідують семинарії. Обі названі семинарії вже потратили в біжучому шкільному році свої перші ступні студій, а в найближчому потратять дальші. На їх місці, — якщо нема постанови, щоби вони як наукові одиниці пропали, — повинна у шкільному році 1933-34 повстати перша кляса нової гімназії, зовсім так, як вона повстає при всіх теперішніх гімназіях. Гільки на гімназії, як на підбудові, можна колись утворити педагогічний ліцей або дволітню педагогію. Чомуж, коли шк. влада вважає, що не доконче кожна семинарія має у перехідному часі (доки буде вирішена сітка педагогічних ліцеїв і педагогій) перейти у гімназію, чому цієї самої мірки влада не прикладає і до польських семинарій? Чому на їх місце творять уже тепер, усюди, польські жіночі гімназії, а чому *одинокі* дві державні середні жіночі школи українські тепер, так з легкої руки, зачиняють? Мабуть на те, щоби оправдати опінію українського громадянства, що новий шкільний закон має не лише зреформувати школу, але й — по дорозі — зменшити і так уже бідний стан українського середнього шкільництва! Що мають робити незаможні родичі дівчат, коли їх не стати на високі оплати у приватних жіночих гімназіях? Зрештою, чи оплати за науку дітей мають бути привілеєм виключно українських громадян?

2) Міністерський розпорядок з приводу організації нового шкільного року 1933-34 і з приводу вступних іспитів до І. кл. нової гімназії нічого не каже про гімназії клясичного типу. Так, якби їх не було! Тимчасом українських державних гімназій є сьогодні сім, (в тому дві утраквістичні) а *всі вони клясичні* (лише філія акад. гімн. у Львові має рівнобіжні гуманіст. відділи)! І всі вони промовчані у пляні організації І. кляси нового типу! У чомуж річ?

Щоби виясни́ти це, мусимо пригадати, що в цьому шк. році (1932-33) є ще при гімназіях II. кляса, яка після ферій перетвориться у першу нового типу. Згідно з тим міністерським розпорядком, що організує новий шк. рік і приписує, який вступний іспит має здавати молодь, що хоче поступити до нової першої кляси, постановляє теж, що молодь з другої теперішньої кляси переходить у своїй гімназії до І. нової кляси *без вступного іспиту*. Зате молодь, що приходить зпоза гімназії, *мусить* здавати вступний іспит. Так повстали три категорії молоді: найбільш упривілеєна, що йде до І. нової кляси без вступного іспиту, менше, але всеж ще упривілеєна, яка поступає з народніх шкіл до І. кляси нового типу, *до не клясичної* гімназії, здає приписаний іспит, але *не здає латини* і найбільше покривджена, яка, коли хоче поступити до І. кляси *клясичної* гімназії, *мусить здавати крім цього ще й латину*. Виходить, що українська молодь, яка покінчила на днях 6 кляс народньої школи, або вчилась приватно і хоче поступити до державної гімназії, побачила перед собою шлях загороджений, бо раптом, *буквально на два чи три дні* перед вписом до гімназії, довідалася, що треба робити вступний іспит з латини! Виходить ще одна містерія: нова І-а кляса, яка мала вже бути в цілій державі одна і така сама, буде всеж таки після ферій ще двотипова: з латиною (перетворена з II. кл. клясичної гімназії) і без латини, для усієї решти гімназій! Українські діти попадають знову — якось так, по дорозі... — *у категорію громадян другої кляси*, а всім українським державним гімназіям (за вимком філії у Львові) *зачинений доплив дітвори зі вселюдних шкіл!*

Головна Управа „Р. Шк." і один з кружків „Р. Шк." (Перемишль) інтервеніювали у кураторії в обох порушених справах. У першій (переміна державних семинарій на гімназії) безуспішно. Звичайна тактика влади: спершу мовчанка, опісля загаювання, вкінці несподівана постанова довели до того, що родичі до *останніх годин* не знали, що мають з дітьми зробити. Також заходи Батьківського Кружка при II. (утракв.) держ. семинарії у Львові, що кілька разів висилав депутацію до кураторії, інтервеніював через Укр. Парл. Репрезентацію в міністерстві освіти, писав прохання і т. п. — покінчилися, як бачимо нічим.

Кураторія Л. Ш. О. поступилася у відношенні до українських прив. гімназій. Тут вільно при клясичних відділах відчиняти рівнобіжні без латини, або й на І. піврік шк. р. 1933-34 не вчити латини в І. новій клясі. Таким робом українські клясичні приватні гімназії можуть приймати до першої нової кляси також молодь зі вселюдних шкіл. Львівський куратор п. Гадомський, обіцяв видати якісь аналогічні доручення для дирекції держ. українських і утраквістичних гімназій. Маємо відомості, що на два чи три дні перед 15. червня (отже в останній хвилині!) таке доручення з кураторії вийшло, але змісту його не знаємо. Зате знаємо ось що: *ніяка українська державна гімназія не може відчинити більше як два відділи першої нової кляси* (чи це торкається теж польських гімназій не знаємо). Знаємо далі, що директори, поляки тих гімназій, де є рівнобіжні відділи утраквістичні (в Стрию і Бережанах) приймають свіжу молодь з народніх шкіл *лише до польського відділу. До українського переходять лише свої учні з теперішньої II. кляси.* Отже польські відділи збільшують свою фреквенцію свіжим допливом, а українські ні! Знаємо далі, що в академічній гімназії у Львові *вже було два* відділи старої другої кляси. Отже, тому, що не можна отворити нового, третього, до І. нової кляси в академічній гімназії *не може поступити* ніодна *дитина з народньої школи!*

Ось містерії зпоза куліс українського державного шкільництва!

При нагоді мусимо звернути нашому громадянству увагу на одну дуже загрозливу обставину. За нашими відомостями до І. нової кляси на філії у Львові (яка одинока приймає без латини) зголосилося *вдесятеро* менше молоді, ніж це було перед кількома роками. Безумовно тут багато зробило те загаювання влади і вирішування тяжких важливих справ в останній хвилині. Безумовно багато родичів, особливо на провінції, було зле зорієнтованих, бо не знали, що робити. Але всеж явище зменшення допливу до середніх шкіл надто загрозливе, щоби йому не протидіати. Наша сільська інтелігенція повинна подбати, щоби здібнішу молодь спрямувати — не зважаючи на ці перешкоди — до середніх шкіл. Справа дешевих бурс, збірних станцій, кухонь, стипендій, допомог для бідної здібної дітвори висувається тепер на чоло нашої практичної шкільної діяльности. Не сміємо допускати, щоби механічні пересити. Не сміємо допустити, щоби шкільні влади ввели на такий шляховий грунт як байдужість!

Закарпаття.

РОЗВИТОК ШКІЛЬНИЦТВА.

Державне видавництво у Празі видало саме тепер брошуру шк. інспектора в Ужгороді Осипа Пешини про розвиток шкільництва на Підкарпатті від 1920 р. до 1931 р. З минулих 12 літ можна бачити великий розмах і розбудову шкільництва на Підкарпатті, що ніяк не дасться порівняти зі станом за попереднього мадярського режиму. Школи є в 90 проц. державні в противенстві до передпереворотових, коли переважало віроісповідне (церковне) шкільництво. Від 1920—31 року прибуло **діточих захоронок** з 72 відділами і 3.688 дітьми. **В народнім шкільництві** прибуло 252 нових шкіл з 1272 клясами і 54.243 учениками. Всіх народніх українських шкіл було 425 супроти 32. Зате прибуло багацько чеських сіл, закладаних головно для жидів; їх число з 20 в 1920 р. зросло на 158. Крім того мають школи мадяри, німці, румуни, а навіть цигани в Ужгороді. **Горожанських (виділових) шкіл** прибуло 8 — всіх разом 15 українських, 1 мад. і 1 чеська, крім того є й чеські паралельки при українських школах. **Середніх шкіл** є 8: 4 українські гімназії з чеськими (3) або мад. (1) паралельками, 1 жидівсько-чеська, 3 учительські семинарії українські з 1 паралелькою чеською, 6 торговельних і промислових шкіл, доповняючих промислових 37, господарська 1. Число учителів шкіл народніх зросло з 976 на 2981, крім того було 132 учительки ручних робіт супроти 12. Утримування шкіл коштує державу понад 41 міліонів корон річно. Поставлено нових шкіл 32 з 56 клясами, а приготовляється будова 67 із 164 клясами. — Шкільний примус підвищений з 6-ти на 8 літ. — Курси для неграмотних і вищої освіти ведуться при кожній школі щороку.

Цей розвиток шкільництва потішає нас вельми, як з другої сторони не можемо затаїти й відємних сторін нашого шкільного життя, особливо в середніх школах. Держава дотепер не забезпечила тих шкіл підручниками. Держ. видавництво видало всього 4 читанки і граматику нашої мови, кілька інших книжок для нижчих гімн. кляс видали автори на свій рахунок. Тимчасом обовязком держави було заповнити якнайскорше недостачу підручників для середніх шкіл, бо нині бачимо, які недобрі наслідки тягне за собою їх недостача. Наша молодь середніх шкіл інтелектуально стоїть нижче від чеської, а це видно щойно у високих школах. В університеті поступають наші ученики слабо, мало з них кінчить студії в нормальнім часі і через те у нас недостача своїх молодих працьовників відчувається на кожнім кроці. З початку (до 1924 року) в тому напрямі проявляв шкільний реферат добру волю — по 1924 році всі почини в тому напрямі — убив. („Українське Слово").

Wyciąg z protokołu wspólnego. VI. 1. Pr. 292/1933. Sąd okręgowy we Lwowie Wydział VI 1. karny w składzie Wiceprezes Sądu okr. J. Antoniewicz jako przewodniczący, S. S. O. W. Medyński i S. S. O. Dr. L. Dworzak jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 152 czasopisma p. t. „Dilo" z daty Lwów dnia 15. czerwca 1933 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 292/33 na posiedzeniu niejawnem w dniu 19. czerwca 1933 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 13. czerwca 1933 r. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo" Nr. 152 z daty Lwów, dnia 15. czerwca 1933 r. zawierającego w artykule pt. „Napad itd." w całości, znamiona występku z art. 170 kk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. 12. 1862 Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu tendencyjnem rozsiewaniem nieprawdziwych wiadomości o przebiegu demonstracji w czasie obchodów kościelnych w pow. samborskim sprowokowanych rzekomo przez członków związku strzeleckiego, wywołać niepokój publiczny. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: J. Antoniewicz. Protokulant: Turkiewicz wr. Janowicz st. sekr.

ВІДКРИТТЯ ПАМЯТНИКА А. ДУХНОВИЧА У ПРЯШЕВІ.

В неділю 11. ц. м. відбулося торжественне відкриття памятника культурного працівника Пряшівщини й будителя національного життя Підкарпаття 1840—60-тих років А. Духновича при здвизі кількох тисяч людей не лиш зі Словаччини, але також і з Підк. Руси. При цім слявився й „День русской культури". Сам памятник є роботи місцевої різьбарки Мондичевої, яка добре підхопила головну ідею Духновича: ширення просвіти між найширшими верствами нашого народу по селах. Статуя зображає Духновича з хлопчиком, що держить у руці на свій час дуже поступовий буквар, з котрого відтак користали всі пізніші автори. На жаль, провід товариства його імени викривив його щиро народні ідеї та пішов чистою російщиною. Овочі цих противнародних ідей товариства збирають засліплені провідники Пряшівщини, бо, як самі на цім святі голосили, тамошні руснаки словакізуються словацькими школами, що правда, позакладаними на основі фальшивих статистик. До тої словакізації причиняються у значній степені самі „русскі" через ненародню мову своїх часописів та шк. підручників. Тамошні русини, не розуміють добре великоруської мішанини, кидають так звані „русскі" часописи та читають їм зрозуміліші словацькі.

Чеські часописи нотують виступи кількох бесідників проти словаків. І з уст самої різьбарки Мондичевої випали слова, що русини за мадярів не зазнали такої денаціоналізації, як тепер від словаків. На жаль, ні Мондичева, ні інші наші „русскі" ще не прийшли до свідомости, що вони самі — помагають словакізувати наше населення на Словаччині, даючи йому не живу мову, не живу культуру, а — мертвеччину. Ця мертвеччина не витримає конкуренції з ніякою живою мовою, з ніякою живою культурою, не витримає конкуренції і зі словаччиною. („Укр. Слово").

ГРАБАР ГУБЕРНАТОРОМ ЗАКАРПАТТЯ?

„Прагаї Мадяр Гірляп" приніс вістку, як твердить із поінформованих кіл, що влада предложить президентові Масарикові, щоби наслідником губернатора Бескида іменував Константина Грабара, якого влада недавно іменувала бурмістром Ужгороду. Грабар є членом аграрної партії.

ТУЧІ ТА ПОВЕНІ НА ЗАКАРПАТТІ.

Хуртовина знищила полеві засіви й овочі в околиці Бедевлі в тачевському окрузі. Град, величини голубиного яйця, затовк плоди в землю. Шкоди є на сотки тисяч. Наслідком останніх дощових днів піднеслася вода в закарпатських ріках. Ріка Уж піднялася в Ужгороді більше як на метер, Тиса біля Вилока понад 130 цм. У селі Ряпиді в мукачівській окрузі перервала греблю й залила село до кількох годин. Прудка струя зірвала та забрала три хати з усім уладженням. Двоє дітей, 3-літня Марія Зонкова та 8-літній Василь Оравський потонули. Інші члени родини врятувалися на неушкодженій частині греблі, інші три хати вода збурила зовсім, а 11 хат підмила. Вечором тогож дня жандарми з технічною сотнею 19. п. п. з Мукачева та при помочі населення направили греблю. Всеж у неділю ще було село затоплене розлитою водою. Школи на полях і в забудуваннях є на сотки тисяч. Недільна хуртовина заподіяла значну шкоду в мукачівській окрузі. В селі Ґоронда грім поранив чотирьох людей. Їх відвезли до мукачівського шпиталю.

——o——

Перша ластівка з нового гнізда.

На марґінесі наміреного вилучення тернопільських передмість.

Тернопіль, 20. червня 1933.

Знаменним явищем сучасної Польщі є стремління територіяльного поширення міст в цілях їх правильної розбудови, для управильнення поліційної і санітарної адміністрації, вкінці для доцільнішого переведення комунально-скарбової політики. На національно-мішаній території не малу ролю грають тут інтереси польської національної політики, у меншій мірі справи чистої урбанізації. Польща для здійснення повищих цілей старається за всяку ціну перейти з майже чисто хліборобської держави у державу хліборобсько-промислову і з цією метою піклується передовсім про розвій міст і промислових та фабричних осередків, нераз з видимою шкодою для хліборобського населення. Це бачимо на цілому ряді прикладів, хочби у нас в Східній Галичині. В останніх роках створено штучно Великий Львів, Великий Борислав, Великий Станиславів і т. д., зправила проти волі тих, кого хотіли ущасливити честю належати до великого міста, як це було з підльвівськими громадами, з громадами бориславського нафтового басейну і т. д., що надармо боролися за задержання своєї політично-адміністраційної самостійности.

Такі справи належали перед світовою війною до компетенції галицького сойму, отже тепер мав би їх рішати польський сойм шляхом окремого закону. Щоби оминути цю доволі далеку дорогу видано закон з 1. серпня 1923 (В. З. П. Р. ч. 92, пз. 719) в справі доконування граничних змін в містах у Галичині. На основі постанов цього закону вже не сойм, але сама рада міністрів шляхом розпорядку може прилучити до міста (а не ділити істнуючу територію міста на дві громади!) підміські громади в цілости, або частинно, що безпосередньо граничать з містом, мають переважно міський характер, або під господарським оглядом є тісно злучені з містами. Ті громади мають заключити окрему умову щодо посідання і ужиткування громадського майна, заведень і фондів та поділу вірительностей і тягарів.

Та і цього закону було ще за мало, а і спосіб його переведення був за тяжкий (ухвала ради міністрів). Розпорядком президента П. Р. з 3. грудня 1932 (В. З. П. Р. ч. 109, поз. 895) в статті 3 змінено згаданий вище закон у цьому напрямку, що ті зміни може переводити у містах (за винятком Львова й Кракова) сам мінстер внутрішніх справ. Текст наведеної статті говорить загально про зміну границь, а не про прилучення, з чого можна вносити, що міністр має право також і поділити громаду міста на дві окремі громади, чого однак у практиці досі, здається, не було.

Мається те стати вперше у Тернополі якраз напередодні 13. липня ц. р., коли зачне обовязувати новий самоуправний закон. Повітове старосто в Тернополі віднеслося недавно письменно до маґістрату м. Тернополя з жаданням, щоби міська рада видала свою згоду у формі окремої ухвали на вилучення передмість т. зв. Гаїв з міста й створення з них окремої громади. Про цю справу не знав ніхто з радних, ані навіть маґістрат і бурмістр д-р Ленкевич, скликуючи засідання міської ради на 8 год. веч., в середу 14. червня ц. р. не помістив цієї справи на денному порядку, подаючи до відома радних лише кілька дрібних актуальних справ. Безпосередньо перед засіданням міської ради відбулося коротеньке засідання маґістрату, де з українців за-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ЧЕРВНЯ 1933.

ЯРОСЛАВ КОНСТАНТИН ЯСЕНИЦЬКИЙ. 2)

ГОЛОС З ПОРОЖНЕЧІ

або

ЧИ МОЖЛИВИЙ У НАС ЛІТЕРАТУРНО-ВИДАВНИЧИЙ РУХ?

(Докінчення.)

До створення літературних нагород повинні причинитися наші багатії, що бажають бути меценатами літератури, і наші культурно-економічні установи. Кожна з наших інституцій повинна асигнувати відповідно до своєї спромožности якусь суму річно і передати її до згаданого Т-ва письм. і журналістів. Так могло би повстати кілька літературних нагород, які скріплять літературний рух і витворять творче суперництво між письменниками.

3) Уряджувати літературні конкурси. Для заохоти до літературної праці серед письменників, головно молодняку — повинно згадане Т-во письменників уряджувати щорічно два літературні конкурси. Вони давали би нагоду молодим письменникам попробувати свого пера. Нинішня доба нашого життя це час всесторонньої розбудови нашого духового і матеріяльного життя. Тому згадані конкурси повинні би звернути увагу на твори з сучасности. Сучасно-суспільні повісти повинні в таких конкурсах мати першенство, бо вони повинні би віддзеркалювати нинішнє життя та формувати нову народню психіку.

Окреме питання: як зацікавити загал літературними проблемами? Згадане Т-во повинно би розпочати акцію в пресі, у денниках, журналах, щоби всі вони поміщували у фейлетонових відтинках твори українських авторів, хочби за дуже низькою винагородою. Іде про те, щоби читач нашої преси звикав до рідної оригінальної творчости, бо тоді братиме і купуватиме книжки. Дальше згадане Товариство повинно би постаратися, щоби наші денники раз у тиждень присвячували одну сторінку літературній хрониці, де вміщували би рецензії на біжучі літературні новини. В цих додатках повинні міститися розмови з авторами про їх праці та наміри і в цей спосіб заінтересувати наш загал літерат.-видавничою продукцією. Взагалі було би побажане, щоби Т-во письменників видавало літературну газету, хочби раз у місяць у розмірах 1 аркуша друку.

Для втягнення широких мас у краю в орбіту літератури треба орґанізувати в краю літературно-авторські вечорі, дискусії, літ. суди, — де публика більших міст на провінції входила би в контакт із письменниками. В провінціональних центрах ролю Т-ва письменників могли би перенятм на себе „Учительські Громади".

Видавничий рух повинен бути так зорґанізований, щоби держав читаючу публику в постійному напруженні. Він мусить *орієнтуватись на покупця* і з цього погляду треба його зорґанізувати.

Споживачем книжки в першій мірі мусить бути вже по своїй природі інтеліґенція, а щойно потім маса. На інтеліґенцію складаються: народні вчителі (3.000—4.000), священики (2.000), держ. і приватні урядовці, лікарі, адвокати, інжиніри, купці, кооператори (2.000—3.000). На тих 8.000—10.000 інтеліґентних родинах мусимо в першій мірі оперти видавничий рух. Духова потреба цього загалу вимагає, щоби щороку появлялося у нас щонайменше 50—60 ориґінальних та перекладених книжок, які не лежали би і не припадали би порохом, але мали негайний збут.

Але запитає дехто, як це перевести?

Думаю, що можна це зробити при зорґанізованости національної свідомости нашої інтеліґенції. Треба перш усього подбати за відповідні видання. Далі треба кинути і послідовно здійснювати гасло: „Кожний інтеліґент мусить місячно купити бодай одну книжку".

І так народне учительство, спаралізоване нині в народній праці, повинно свою бездільність направити в цей спосіб, що масово буде піддержувати видавництво, яке щомісяця випускало би одну книжку. Епископські ординаріяти в порозумінні повинні би створити періодичне видавництво на зразок польського видавництва св. Войтіха в Познані, яке щомісяця випускало би одну книжку.

Крім видань педаґоґічно моральних, відчуваємо брак видавництва, що нашій інтеліґенції давало би періодично ориґінальні або перекладені літературні твори. Мусіло би повстати в нас періодичне видавництво, (в яке могло би перетворитися одно з істнуючих), що випускало би що 10 днів 1 книжку 10 арк. друку, себто 3 томи місячно, 36 томів річно. Для членів-передплатників могли би вони коштувати дуже дешево

Це періодичне видавництво було би в цей спосіб зорґанізоване, що з 3 томів кожного місяця, один був би присвячений ориґінальній повісти або перекладові цікавого вартісного твору для інтеліґенції, а другий — третій том — споминам або перекладам зрозумілим не тільки для інтеліґенції, але також для маси.

Лишається питання, як знайти 2.000 членів згаданого видавництва. Це завдання можна здійснити тоді, *коли всі інтеліґенти стануть членами такого видавництва* та коли краєві установи своїм урядовцям накажуть бути членами та стягатимуть по 5 зол. місячно з їх платень, а в заміну дадуть їм в руки українські книжки. Ця акція повинна дати бажаних 2.000 членів-передплатників у короткому часі, коли взяти під увагу, що сотні священиків, учителів, професорів, лікарів, адвокатів, інжинірів, кооператорів, купців, міщан, власників реальностей: що тисячі читалень „Просвіти" тут в краю і в Америці, що сотні брацтв, молочарень, еміґрантів в Европі й Америці — одні з патріотизму, другі з цікавости — стануть членами згаданого видавництва.

Запитає дехто: Чи це не мрія, не сон? Ні! Це конечности. Не забуваймо, що йде бібліотечний закон, який вимагатиме кількасот книжок по сільських бібліотеках. Реалізуймо цей план зараз та доведім до того, щоби за 10 літ (1943) ми могли похвалитися виданням 600 нових книжок. Цеж був би величавий успіх.

——•——

сільє одинокий асесор д-р Степан Брикович і там без дискусії рішено додатково поставити справу вилучення Гаїв на денний порядок, про що зібрані вже радні довідалися щойно на салі. Міська рада складається з 48 радних, з того 19 поляків, 19 жидів і 10 українців, вибраних в 1929 р. В раді є 4 клюби: польський (19 членів), український (10) і два жидівські: клюб т. зв. магістратських жидів і асимілянтів (13) і клюб жидів сіоністів (6). Сіоністи на засідання не прийшли зовсім, маючи тоді якусь свою імпрезу. Явилося 19 поляків і 7 магістратських жидів під проводом віцебурмістра д-ра Іс. Вайсніхта — разом 26 і 8 українців: 1) Ілярій Брикович, емер. проф. гімн., 2) д-р Степан Брикович, адвокат і перший асесор міста, 3) Теодор Воловець, муляр, 4) Степан Козуб, швець, 5) Іван Майка, промисловець і масар, 6) Павло Постригач, будівничий, 7) д-р Степан Чумак, директор кооперативи „Будучність" і 8) Михайло Яримович, рільник. Не були присутні на засіданні радні (не знали, що буде така важна для нас справа) о. крилошанин Володимир Громницький і окр. суддя Віктор Цебровський.

Маючи вимагану більшість, бурмістр д-р Ленкевич зачав як першу точку реферувати справу вилучення з міста Тернополя передмістя Гаїв і прилучення до міста 81 моргів зі сусідної катастральної громади Біла, де повстала недавно підміська польська, напів пролетаріятська кольонія. Як одинокий мотив вилучення Гаїв подав, що місто Тернопіль мусить удержувати мурованку до Гаїв, а цей тягар спаде на Гаї по їх вилученні з міста. Поминув правдиві, чисто політичні мотиви, а саме, що Гаї (кілька великих передмість: Гаї Великі, Гаї Пасіка, Гаї Гречинські, Гаї Чумакові, Гаї Ходорівка і Гаї Шляхтинецькі з числом населення разом понад три тисячі) є майже чисто українські та що вилучення з міста около 3.000 українців піднесе штучно відсоток польського населення у місті. Треба згадати, що перед кількома роками прилучено до Тернополя лише з національно-польських мотивів польську громаду Загробеля, заселену підміським пролетаріятом, хоч Загробеля віддлена від міста ставом і Серетом і не представляє для міста господарської вартости.

Внесок викликав величезну бурю. Всі присутні українські радні забирали по черзі голос, часто по кілька разів, так, що дискусія тревала від 8.30 до 12 години вночі і тоді без уваги на голосні протести українських радних ухвалено голосами поляків і магістратських жидів вилучення Гаїв з міста Тернополя і прилучення польської кольонії в Білій. Проти ухвали українці з місця заложили протест до протоколу, а крім цього долучили опісля основно умотивований протест на письмі, що його підписали всі українські радні. Всі інші справи, для яких скликано засідання міської ради, відпали цілковито і їх ніхто навіть не тикав.

Повища ухвала міської ради викликала самозрозуміле величезне негодування серед цілого українського населення міста Тернополя і його передмість. Найбільше, очевидно, в Гаях, де в неділю 18. ц. м. скликано масове віче і де по промовах міських радних проф. Бриковича, д-ра Бриковича, д-ра Чумака, п. Івана Майки й інших рішено одноголосно поробити всі заходи, щоби передмістя Гаї остали на дальше при місті Тернополі, до якого належать безперервно від хвилі його основання в 1540 році. Тепер приготовляється відповідний протест на письмі і збирається підписи.

Ще кілька слів про саму ухвалу міської ради з 14. ц. м. З формального боку вона неважна, бо радні не були про цю справу, для міста в додатку засадничого і далекойдучого значіння на цілі покоління, заздалегідь повідомлені, як були повідомлені про всі інші справи. Це противиться постановам обовязуючого регуляміну нарад міської ради м. Тернополя, як також постановам галицького закону для 30 міст з 13. березня 1869 В. З. Кр. ч. 24, що обовязує досі в Тернополі.

Ще менше стійна вона з мериторичної сторони. Тернопіль є в дійсности тільки великим осередком урядничої бюрократії, у господарському житті зовсім нетворчої. Місцеве купецтво і ремісництво є звязане економічно здебільша з інтересами хліборобства, з котрого жиє навіть безпосередньо значна частина мешканців Тернополя. Гаї належали безперервно до міста, їх мешканці мають великі простори землі (далеко понад тисячу моргів), що тягнуться від міських хат широким нераз до 7 км. поясом від полудневого сходу, через схід до північного сходу. Всі ті ґрунти входять до міської табулі і тут був би перший випадок, що село мало би свою табулю при окружному суді. Багато мешканців Тернополя має свої ґрунти, нераз просторі, в Гаях і вони оплачували би на будуче податок і у місті і на селі. Саме місто стратить великі джерела доходів з податків, які досі побирало, не вкладаючи в Гаї майже ніяких інвестицій за винятком кількох кервиць і двох шкіл найнижчого ступня. Натомісць мусить дати великі вклади в упорядкування прилученої рівночасно підміської кольонії з Білої, що не має зовсім ні доріг, ні вулиць і ніяких уряджень. Гаї є головним доставцем споживчих продуктів для міста, місто розбудовувалося також і їх податковими грішми і також їх засобами придбало для себе доволі значне майно, котрого тепер їх позбавляється. Натомісць на передміщан з Гаїв упали би нові для них тягарі як для чужинців, а саме рогачки, копиткове і т. д. Як чужі стратили би вони також і можність користати з міських вселюдних вищеклясових шкіл і ріжних міських заведень.

Тернопіль належить до більших міст в Галичині. В 1900 р. мав 30.415, в 1910 р. 33.871, а в 1921 р. 30.891 мешканців; сьогодні ця цифра виносить около 35.000. Є важним комунікаційним осередком, а тепер і осідком воєвідських властей. Лежить в чисто хліборобській частині краю і значна частина його власного населення займається також хліборобством. Намірений поділ вилучення з живого тепер організму міста більшости його просторів, з якими злучене було від 400 літ, є унікатом в історії міст взагалі. Не від річи буде згадати, що відсоток українського населення в Тернополі є значний, значно вищий як пересічно у інших більших східногалицьких містах і що Тернопіль має і свої українські історичні традиції як пр. істнуюча досі фундація кн. Конст. Острожського з 1560 р. і є осідком ріжних українських культурно-освітніх і господарських установ загальнішого значіння.

Та все те мало промовляє до польської сторони, що задивлена в міраж польського націоналізму і задержання штучної супремації, не уміє дивитися на світ тверезими очима. А тверда дійсність і життеві потреби є сильніші від міражів. І вони побідять і ніякі штучні поділи та вилучення не знищать нашої сили та не спинять нашого дальшого розвою!

Д-р Степан Баран.

Криваві події в повітах Ропчиці і Ряшів.

Сальви поліції до селян. — Убиті і ранені по обох сторонах.

ВАРШАВА. (ПАТ). У кількох громадах ропчицького і ряшівського повіту зазначилася від якогось часу агітація напливових елементів комуністичних і крайно лівих, якої проявом були **недавно сигналізовані події на терені громади Грабіна, пов. Ропчиці.** Агітація та виявлялася м. ін. у **розкиданні доволі поважної скількости підбурюючих летючок з протидержавним змістом,** а також у спробах агітаторів потягнути менше свідом. населення до актів терористичних і саботажів, як грабіж крамниць, витруб лісів і т. д. Населення у величезній більшости ставилось вороже до злочинної агітації і в цілій низці випадків доконало навіть самосуду, віддаючи агітаторів у руки органів влади. Енергійна акція влади, що мала на меті ліквідацію тої агітації, довела в часі 48 годин до **арештування всіх провідників,** яких передано органам судової влади.

Акція органів влади, ведена при дальшій участи освідомленого селянства, відбулася без поважніших інцидентів. Тільки в громаді **Мединка Лепчицка,** пов. Ряшів і в громаді **Ночкова,** пов. Ропчиці, дійшло до вжиття зброї поліцією.

У громаді **Мединка Лепчицка** значна група підбурених людей під проводом агітаторів пробувала **вирубати частину приватного ліса.** Поліція не допустила до грабіжи, закликаючи спокійно розійтися. У відповідь банда грабіжників обкидала поліцію камінням і віддала кількадесять стрілів, **ранивши 6 постерункових, у тому тяжко команданта постерунку в селі Ясьонка Реймана, який небавком помер.** У висліді сутички було **3 учасників грабіжи вбитих** і юрба розпорошена. Провідників арештовано.

У громаді **Ночкова** дійшло до сутичок між відділом поліції і групою протидерж. елементів, що **пробували відбити арештованих та обсипали поліцію стрілами.** Поліція у власній обороні примушена була вжити зброї, при чому **було вбитих 6 учасників грабіжи. Рани потерпіло кількох поліціянтів.** Частину напасників зловлено, решта утікла.

Тепер на терені тих повітів **спокій приверн**ено. Околичне населення масово зголошується до органів влади і висловлює осуд для тих, що підбурювали і їх до злочинної агітації та жертвує свою поміч і співучасть.

*

Про ті самі події подає Агенція „Всхуд" ще такі інформації:

Серед забитих є і 60-літній жебрак Уліяш, якого агітатори присилували, аби йшов з ними проти поліції.

Поліційні відділи всюди до останньої хвилини зберегли спокій і зимну кров. В одному випадку мав поліційний відділ 18 побитих і ранених від ударів камінями і цеглами. Юрба крім пальної зброї вживала дручків, наслідком чого деякі поліціянти мали розторощені шоломи.

Нині відбулися похорони застрілених в часі нападу на поліцію. Органи влади не робили ніяких перепон у зібранні населення, що брало участь у похоронах. Тіла видано родинам.

*

В останній хвилині повідомляють, що в повітах ряшівськім і ропчицькім панує повний спокій. Доходження проти організаторів та учасників подій ведуться дуже інтенсивно. Винуватці будуть потягнені до строгої відповідальности. Маніфестаційні похорони вбитого команданта постерунку Реймана відбулися в четвер в год. 2. пополудні.

Відгомін Городка перед судом.

РОЗПРАВА ПРОТИ 7 МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ ЗА ЗЛОЧИН З 97. ПАРАГРАФУ.

Чотирнацятий день розправи.

Вчорашня двогодинна промова прокуратора мала на меті наставити картинами крови, побитих і ранених та виїмками з ріжних брошур і періодиків ОУН відповідно присяглих до тієї організації як цілости. Було це тло, на яке прокуратор, відкликуючись до патріотичних почувань суддів присяглих, почав сьогодні в год. 9-ій рано кидати силюети поодиноких підсудних, обговорюючи кожного дуже подрібно та насвітлюючи їх постаті з усіх боків тезами й виводами судового процесу.

До 11-ої год. обговорив прокуратор особи двох обвинувачених: Зенона Коссака і Миколи Мотики. Коссак прийшов у промові прок. першим, бо на його думку, це „найстарший рангою" на лаві обвинувачених боєвик, командант, що перевів цілий напад та зокрема командант Дрогобиччини, з якої усі справи ОУН чи УВО були завжди з ним звязані. Це — на думку прокуратора — боєвик тим грізніший, що він „революціонер у краватці" та своєю інтелігентною поведінкою зєднує собі всіх, а найбільшим доказом у прокуратора на командантуру Коссака є факт, що Данилишин перед смертю хотів бачитися не з родиною, а з ним. „Вояк зі своїм командантом!" — закінчує дзвінко прок. характеристику цього обвинуваченого.

Характеризуючи Мотику, прокуратор не находить просто слів погорди на змалювання його морального обличчя. „Мотика — це в прокуратора „лайдак", „продавець", „юда" і „зрадник" до того ступня, що й чорт мусів би затрястися з огиди, якби мав увійти в його тіло. Впарі з тим вважає прокуратор факт, що підсудні подали після відкликання М. зізнань руку — нечуваним і для нього це доказ, що в ОУН — не ідейники, а злочинці. Мотика набив тюрми людьми — своїми товаришами. Мотика хотів, виказуючи їх, добути щось у поляків, які гидують такою службою — оце все, що може сказати прокуратор про нього а порівнювання зізнань інших підсудних для підтвердження первісного вигляду зізнань Мотика забрало в його мові теж доволі багато часу.

З черги обговорив прокуратор коротко під-

судного Ярослава Біласа та перейшов до учасників самого городецького нападу. З цих першим почав обвинувачувати Куспіся, що на думку прокуратора, брав безпосередню участь в нападі як той третій „від каси", що вертався по течку і який є теж типом доброго боєвика, що не радо віддслонює тайни своєї організації. З Куспіся перейшов прок. на обв. Цапа, як ту „жертву, що її найшов Куспісь для своїх діявольських плянів" і як доброго „позастатутового" члена ОУН, а тоді почав обвинувачувати Мацака, „грізного боповця", того, що вмів терооризувати людей і тому небезпечного. Найкоротше зупинився прокуратор на обв. Ковалюківній, добачуючи в ній все таки як не членку то кандидатку у члени ОУН.

Коли пишемо ці рядки, прокуратор докінчує свою промову й виказує суддям присяглим вломи підсудних з погляду карного права. Передбачити, чи сьогодні говоритиме ще котрийсь з оборонців, з огляду на пізну пору — годі.

—o—

З життя наших установ.

I. ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Т-ВА „УКРАЇНСЬКА ЗАХОРОНКА" У ЛЬВОВІ.

Дня 30. травня ц. р. відбулися Загальні Збори Т-ва „Українська Захоронка" у Львові у приявї біля сотки членів. Зборами проводила голова Т-ва п. Софія Ракова, секретарювала п. О. Ріплева.

Зі звіту діяльности Виділу слід замітити отсе:

Т-во удержувало на терені м. Львова 8 захоронок. До захоронок ходило біля 500 дітей, де вони мали педагогічний провід та моральну і матеріяльну опіку. Діти одержували в часі побуту в захоронці харчі, а бідніші і дещо з одежі. З огляду на те, що в захоронках було дуже багато дітей безробітних, Т-во вело спеціяльну акцію доживлювання бідної дітвори. Кошти удержання одної захоронки були місячно приблизно 350 зол. Щоб удержати 8 захоронок, Виділ Т-ва мусів зокрема присвятити багато зусиль на роздобуття фондів. На приходи Т-ва складалися: членські вкладки, субвенції Митрополії й українських установ, маґістрату і доходи з імпрез Виділу. Членів Т-во має 478. Впродовж року упроядковано у 8 захоронках концесії і Т-во має нині концесіоновані захоронки-передшкілля з повно укваліфікованими учительками.

Щодо вивінування захоронок, хоч воно є ще повне згідно з найновішими вимогами, одначе Виділ доложив усіх старань, щоби гігієнічні умовини і порядок були якнайкращі. Візитація комісії з маґістрату і воєвідства дала найкраще свідоцтво порядкові захоронок.

Ідучи назустріч молодим абсольвентам семинарій та установам, які організують діточі садки, Товариство уладило 2-місячний курс для провідниць діточих садків. На курс ходило 50 абсольвенток, які покінчили його з повним успіхом. На курсі викладали учительки захоронок і п. К. Малицька. По укінченні курсу учасниці згуртувалися як секція садівничок при Товаристві, щоби мати постійний звязок з Товариством.

Справою пів-осель почало Т-во нову акцію на терені м. Львова. Т-во зорганізувало 6 пів-осель у Львові, до яких зголосилося біля 700 дітей. Оселі організуються в захоронці при вул. Петра Скарги 2, при вул. Жовківській 62, при вул. Личаківській. Дальше при вул. Супінського 21 для стрийської дільниці, на Левандівці і Клепарові. Пів-оселі триватимуть від 26. червня до 6. серпня. Потреба пів-осель у Львові в часі літніх ферій давалася дуже сильно відчувати від багатьох літ, бо наші діти, не маючи своїх, користали з добродійств чужих пів-осель. Зокрема Т-ву удалося приєднати багато громадян до тої акції. Протекторат над тою акцією обняли Ексцел. Митрополит Шептицький, Преосв. еп. д-р Бучко і голова Українського Гігієнічного Т-ва д-р М. Паньчишин.

В дискусії, яка розвинулася по звітах, присутні однодушно висказалися з признанням про працю Т-ва й одобрили напрямок праці Виділу. Зокрема Збори з одушевленням витали започатковану акцію пів-осель і в тім напрямі ухвалили на внесення д-ра Ст. Федака резолюцію такого змісту: „Збори взивають членів Т-ва і львівське громадянство піддержати матеріяльно акцію пів-осель у Львові одноразовим хочби найменшим датком на ту ціль".

Спеціяльно підчеркнено, що на місто Львів 478 членів — це рішуче замало, бо захоронки заслуговують на підтримку якнайширшого громадянства.

Збори на внесок комісії-матки вибрали одноголосно головою Т-ва поновно п. Софію Ракову. Членами Виділу: пп.: М. Донцову, Олену Гординську, Дмоховську, Лончинову, М. Мудракову, Н. Мечникову, Филиповичеву, Ірену Павликовську, Левицьку, Федакову, М. Капустянову. Опікунами захоронок вибрано: пп. Л. Левицьку, Юзичеву і Нагірну. Членами Контр. Комісії: М. Федакову, Ст. Кульчицьку, Кмицикевичеву і Назареву.

По зборах відбулася роздача премій серед членів. Настрій Загальних Зборів був дуже річевий і лишив миле враження серед учасників. Нововибраний Виділ рахує на щиру підтримку громадянства в тій акції, яку Товариство почало.

Поклик Т-ва „Українська Захоронка".

Товариство „Українська Захоронка" у Львові зорганізувало під проводом Їх Ексц. Митрополита ґр. Андрея Шептицького, Преосв. еп. д-ра Івана Бучка і голови Українського Гігієнічного Т-ва д-ра Паньчишина пів-оселі у Львові для вбогих дітей. Метою їх є відживлення вбогої дітвори і відпочинок на свіжім повітрі у часі вакацій під проводом фахових учительок.

Зорганізовано пів-оселі в ріжних дільницях Львова. Для Городецької дільниці збірний пункт захоронка при вул. Петра Скарги 2. (в Юрі), зголошених 150 дітей. Для Жовківської дільниці - Замарстинова збірний пункт українська захоронка на Жовківській 62, зголошених 150 дітей. Для Личаківської дільниці — українська захоронка Личаківська 92, зголошених 270 дітей. Для Стрийської дільниці — Супінського 21, зголошених 70 дітей. На Клепарові українська захоронка на Клепарові — 70 дітей.

Оселя призначена для найбідніших дітей, яких батьки не всилі вислати на оселю. Оселя тревати буде від 26. червня до 6. серпня. Удержання тих пів-осель обчислено на 7.000 зол.

Святочне отворення пів-осель відбудеться в неділю 25. червня ц. р. в год. 12 вполудне торжественною Службою Божою в церкві св. Юра.

Загальні Збори Т-ва одобрили з великим признанням цю акцію для ратування львівських дітей і рішили звернутися до громадянства з закликом прийти з поміччю Товариству в тій акції. На поклик Т-ва зложили досі: Преосв. еп. д-р Бучко 100 зол., голова Т-ва п. Софія Ракова 100 зол., о. крил. Дзерович 50 зол. і п-во Кмицикевичі 50 зол.

Товариство сподіється, що все громадянство прийде йому з поміччю в тій важкій акції і бодай дрібними датками поможе Товариству удержати ті пів-оселі.

Датки складати до рук п. Степанії Кульчицької, Центробанк, вул. 3. Мая 15.

Львів, 21. червня 1933.

За Т-во „Українська Захоронка" у Львові:
Софія Ракова, голова. **Марія Донцова**, секр.

II. КІЛЬКА СЛІВ ДОПОВНЕННЯ ДО ЗВІТУ В „ДІЛІ" Ч. 158 ІЗ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ Т-ВА „ВЗАЇМНА ПОМІЧ УКР. УЧИТЕЛЬСТВА".

У звіті „Діла" з Загальних Зборів „Взаїмної Помочі Українського Вчительства" подано прізвища членів, які війшли до проводу та критичні замітки.

Щоби не дати підстави людям злої волі до невмісної інтерпретації наведеного звіту подаємо до нього такі доповнення.

Наш звітодавець дещо неточно подав нам назвища вибраних членів до управи, бо до Надз. Ради війшло 5 бувших членів старої Ради, 1 член бувшої Контрольної Комісії і тільки 3-х нових людей.

Треба ствердити, що всі вибрані члени знані як люди, — що працюють в громадському житті і дають запоруку, що добро організації будуть мати на оці не менше від всіх попередніх членів управи. Нам відомо також, що і п. редактор Таранько не відсунений від праці в Т-ві, бо зараз поїхав до ведення учит. оселі в Ворохті, а коли верне, сповнятиме майже вцілости давні функції, як відпоручник Надз. Ради.

Таксамо ухвалення абсолюторії не відбулося голосами кількох членів і гостей, як це подає п. дописувач, а навпаки, по ствердженні повного комплету — сталося це голосами уповноважених делеґатів так, як цього вимагає статут.

Щодо вибору голови, то нам відомо, що вибраний був пос. Великанович, який з причин від себе незалежних вибору приняти не міг і тоді вибрано п. Лилика.

Не сумніваємося, що нововибраний голова що є старим і відомим громадянином, виконає вповні вложене на нього завдання.

—o—

Клопоти Австрії з національними соціялістами.

Після розвязання національно-соціялістичної партії в Австрії набрала актуальности справа мандатів нац.-соц. послів до законодатних тіл. Начальник Долішньої Австрії Райтер стоїть на становищі, що мандати ті неважні і тому стягнув запрошення, вислане до нац.-соц. посла Леопольда, аби взяв участь у засіданні краєвого уряду. Колиж Леопольд усе таки прибув, начальник Райтер засідання розвязав передвчасно. На найближче засідання сойму Дол. Австрії запрошень до нац.-соц. послів не вислано, а якби вони таки прийшли, то воно буде негайно замкнене. З урядових кругів повідомляють, що справа унеоважнення нац.-соц. послів ще не поладнана.

Уряд видав на 3 місяці заказ кольпортувати по вулицях і носити по домах нац.-соціялістичні щоденники.

Адвокат Торес боронитиме підпалячів.

Родина двох болгарських горожан, вмішаних у підпал райхстаґу, просила париського адвоката Тореса (відомого оборонця Шварцбарда, вбивника от. Петлюри), щоби згодився їх боронити. Торес згодився та поручив своєму секретареві поробити в німецькій амбасаді в Парижі старання, якби то адв. Торес міг навязати звязки з обвинуваченими. Німецька влада ще не відповіла Торесові.

Телефонічна комунікація Москви з польськими містами.

МОСКВА (ПАТ). В липні буде отворена телефонічна комунікація Москви з усіми польськими містами. Нар. комісаріят звязку почав уже необхідні праці. Досі істнувала комунікація тільки поміж Москвою і Стовпцями, Барановичами, Білостоком і Варшавою.

Німеччина хоче стягнути своїх делеґатів з Льондону?

ПАРИЖ. (ПАТ). Аґенція Аваса нотує поголоску, яка кружляє в Берліні, немовби Німеччина мала намір скористати з найближчої нагоди і взагалі стягнути своїх делеґатів з льондонської конференції. Всі члени делеґації, що вернулись до Берліна, не поїдуть уже до Льондону, де залишились тільки Кроґман і Каплер.

—o—

Щоби не ширилося непорозуміння.

Високоцінена установа „Р. Ш." рішучо нічим не винна в заколоті та роздразненні, яке спричинила „заява каяння" в Підберізцях. Крик і лють під церквою в Підб. на другий день Зел. Свят були звернені виключно проти спричинників згаданої „заяви", а неоправданий вигук селян проти „Р. Ш." був радше відруховим протестом проти місцевих студентів, як спричинників „заяви" і до того висказаний в найвищім подразненні та обуренні.

Доказом пошани села до самої „Р. Ш." нехай послужить факт, що дня 18. VI. ц. р. приїхали до Підб. два делеґати „Р. Ш." зі Львова з рефератом і на запрошення підписаного виповнилася простора саля місцевої читальні сотками селян, щоби вислухати вісток про долю і працю головного Товариства. Так само того самого дня відбулася в нас нарада родичів з провідницею діточого садку і свято Матері, одно й друге під покровом кружка „Р. Ш."

Голова місцевого Кружка „Р. Ш." дав певно шан. делеґатам вичерпуючі та вдоволяючі пояснення до цього крику зболілої, але доброї душі підб. селянства.

Підберізці, дня 19. червня 1933.

о. Йосиф Осташевський,
місцевий парох.

—o—

Ще можуть надолужити...

ЕССЕН, 22. VI. ПАТ. У Герне прилюдно спалили книжки на стосі при участи представників влади та молоді. Бурмістр у промові атакував соціялістів, сказав, що коли гітлерівці досі нікого не повісили, то ще можуть це надолужити.

—o—

Залізнича катастрофа.

СОФІЯ, 22. VI. ПАТ. Поїзд, який віз робітників із Радомира до Дубниці, наїхав у тунелі на ваґонетку. Було вбитих 4 робітників 13 тяжко ранених.

Кому підчинена тепер ҐПУ?

Більшовики покликали до життя т. зв. „уряд всесоюзної прокуратури".

На днях появився в Москві декрет, підписаний Калініним і Молотовом, який покликує до життя **уряд всесоюзної прокуратури.** Цей уряд буде мати необмежені повновласти в ділянці судівництва, слідства і вязниць та буде контрольним органом союзних прокуратур.

Новому урядові буде підчинена ГПУ і міліція. Опінія політичних кругів щодо цього декрету така, що він спрямований проти зловживань ГПУ.

Одночасно є це перший крок до відібрання ГПУ права вести колеґіяльні суди і видавати присуди. По новому декрету ГПУ є тепер лише слідчим і розвідчим органом.

—o—

МУСОЛІНІ ЗА РЕСТИТУЦІЄЮ ГАБСБУРҐІВ.

ЛЬОНДОН, 22. VI. „Таймс" під заг. „Італійські суґестії в справі унії Австрії та Мадярщини" пишуть: Італійський уряд порушив перед Жувнелем справу тісної унії між Австрією та Мадярщиною. Французький уряд є думки, що не ялося піддержувати австрійсько-мадярську унію, колиб вона була така, аби звязати ці держави з якоюнебудь більшою державою, або щоби вдаремнити пізніше ще більшу унію наддунайських держав. Держави Малої Антанти є в гострій опозиції до унії, проєктованої Італією. „Дейли Герелд" у статті „Мусоліні пропонує реституцію Оттова Габсбурґа" твердить, що міністри закордонних справ держав Малої Антанти на тайній нараді в Льондоні скликаній мін. Бенешом, постановили заявитися проти тих плянів. Часопис стверджує, що англійський уряд відноситься до того пляну прихильно. Французький уряд вагається, а Гітлер, хоч не виявляє одушевлення для того пляну, то під натиском Мусолінія в побоюванні перед ізоляцією, згодився на нього. Мадярщина годиться на унію під умовиною, що крім того буде вона зовсім незалежна. Канцлер Дольфус відноситься до предложення з одушевленням, бо бачить рятунок перед Гітлеровими погрозами. „Дейли Герелд" підкреслює теж значіння, яке Ватикан приписує такому плянові скріплення католицьких впливів у середущій Европі.

—o—

АМЕРИКА—РИМ.

РИМ, 22. VI. ПАТ. Прийшли тут вістки з Нюйорку, що американський пільот Роджерс Уілємс відлетить 24. червня з летунського майдану в Нюйорку для перелету до Риму без осідання. В кабіні літака заінсталювали т. зв. автоматичного пільота. В повороті летун хоче виконати лет Рим—Шикаґо без осідання.

ПРИГАДУЮТЬ...

ВАШИНҐТОН, 22. VI. ПАТ. До уряду Югославії та Естонії вислали ноти з пригадкою, що червнева рата тих довгів не управильнена. Румунію, Латвію та Чехословаччину повідомлено, що Зл. Держави схильні переговорювати з Німеччиною в справі ревізії довгів.

—o—

КРОВАВА СТРІЛЯНИНА.

БЕРЛІН, 22. VI. ПАТ. Минулої ночі підчас ревізії, яку переводила поліція та пробоєві відділи в робітничій дільниці в Кепеніку біля Берліна, прийшло до стрілянини. Були два вбиті, в цьому один пробоєвик, два тяжко ранені. Поліція арештувала багато осіб у робітничій кольонії.

—o—

Б. ПРЕЗИДЕНТ ПОЛІЦІЇ В КОНЦЕНТРАЦІЙНІМ ТАБОРІ.

БЕРЛІН, 22. VI. ПАТ. Бувшого президента шлеської поліції д-ра Лідемана арештували та відставили до концентраційного табору в околиці Бреславу.

АРЕШТУВАННЯ БІСМАРКОВОГО ВНУКА.

БЕРЛІН, 22. VI. ПАТ. Арештованого вчора провідника німецько-національної партії фон Бісмарка, внука „залізного канцлера" відставили до будинку політичної поліції. Там його докладно переслухують. Вечором Бісмарк був іще в поліції.

РУЗВЕЛЬТ ПРИЇЗДИТЬ ДО ЛЬОНДОНУ.

„Дейли Телеґраф" повідомляє, що можливе, що президент Рузвельт приїде до Льондону, щоби особистою інтервенцією рятувати економічну конференцію від розбиття. През. Рузвельт і далі обстоює становище, що оздоровлення господарського життя Зл. Держав залежить від міжнародньої торговлі. Тому хоче приїхати до Льондону, щоби про доцільність своєї політики переконати інших членів конференції. Кружляк „Індіянополіс" готовий до відїзду вже на очікання при. Рузвельта.

МАТЕРН ЗГИНУВ?

Досі ні англійським кораблям ні більшовицьким літакам не вдалося попасти на сліди летуна Матерна. Летунська влада у Вашинґтоні здогадується, що Матерн упав у море та затонув. Колиб він і плавав якийсь час на крилах літака, то тому, що мав мало харчів (усього кілька сендвічів) міг умерти наслідком голоду, спраги та холоду.

СРСР. І ЕКСПОРТ ПШЕНИЦІ

ЛЬОНДОН, 22. VI. ПАТ. Між членами делеґації Зл. Держав і Літвіновом ідуть балачки в справі участи СРСР у плянованім порозумінні експорту пшениці.

ЗБІЖЕ ПО 20 ЦЕНТІВ БУШЕЛЬ.

Із Вашинґтону повідомляють, що державний секретар хліборобства сказав, що колиб головні країни, які продукують збіже, не обмежили продукції, тоді Зл. Держави кинуть на світовий ринок свої величезні запаси зерна по 20 центів за бушель.

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущина 5,** поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол. 25-50

— **Зібрання Язикової Комісії Наук. Т-ва ім. Шевч.** буде в суботу 24. червня 18 год. в канцелярії Товариства для обговорення наміченої праці протягом літа в терені і перевибору проводу. **Голова Комісії.**

— **Преосв. епископ Н. Будка** по повороті з похоронів своєї мами виїхав 22. ц. м. на відпустку до Зарваниці.

— **Визначні гості на Буковині.** Цими днями перебував у Чернівцях основник Українських Бюр у Льондоні й Женеві п. Яків Макогін і його дружина Су Макогін. У їх товаристві був визначний англійський журналіст Телмен. Цей пише тепер книжку про селян і положення селянства по всіх европейських краях. Гості обїзджають европейські держави, аби власними очима побачити, як селянам де ведеться. Гості обїхали й українські села в Румунії автом п. Я. Макогона. Вигляд, поведінка й працьовитість наших селян та їх чистота дуже подобалися гостям. В книжці, яку ладить англійський журналіст буде багато про українських селян та їх потреби.

— **Незнаному Добродієві,** який зложив на руки Вп. Пані Колтунюкової 10 дол. на закупно річей для найбіднішних хорих українців, складає оцим Український Шпитальний Комітет щиру подяку. При цьому пригадується Громадянству, що Комітет не перериває своєї діяльности в вакаційнім часі та приймає з подякою всякі жертви для хорих, у грошах і в річах, які можна складати в домівці Т. Марійського Пань, у Львові, вул. Руська ч. 10 кожної середи і пятниці від год. 18—19. попол. — Український Шпитальний Комітет.

— **Українське Гігієнічне Т-во** повідомляє, що відїзд учасниць „Кліматичної Стації на Соколі" зі Львова до Брошнева призначений на 28. червня год. 6.55. Збірка у Львові год. 6.15 у вестибулю на Головнім Двірці. Відїзд з Брошнева на Сокіл „колійкою" в год. 12.15.

— **Болгарська нагорода для Немировича-Данченка.** Болгарський Комітет Славянського Товариства ухвалив признати почесний дар 40.000 левів із авторського фонду Степана Саратова російському письменникові Немировичові-Данченкові за заслуги для пропаганди думок солідарности та злуки славянських народів.

— **Хотіли злінчувати.** На вул. Замарстинівській у Львові візник Карбона наїхав на 67-літн. розвізника мороженого Вайса. Вдарений дишлем Вайс упав непритомний. Сполошені коні стратували Вайса. Юрба хотіла Карбона злінчувати т аполіція забрала його.

— **Смерть перед самогубством.** 50-літня Анна Кендзерська, що жила з ренти, постановила повіситися в своїй хаті при вул. Павлинів ч. 3 у Львові. Приготовила петлю, держала її одною рукою, а другою взялася писати прощальний лист. У цій хвилині із схвилювання померла на серце.

— **Дивна смерть.** До львівської лазні при вул. Ґазовій пішов кімнатний маляр Барух Зоммер. Коли він зачинився у кабіні з ванною і за довго звідти не виходив, служба затривожена почала добиватися до дверей, а коли ніхто не відзивався, двері виважили. Там найшли Зоммера нежи вого у ванні з водою. Зоммер був хорий на нервицю ніг і коли дістав підчас купелі нервозої атаки, потонув у воді.

— **Під колеса поїзду** біля моста на Левандівці впав залізничий робітник Михайло Стодольський. Колеса відтяли йому обі ноги.

— **Засуд лікаря-морфініста.** Варшавського лікаря Яна Трачинського засудили на рік вязниці (амнестія злагодила йому кару на 6 місяців) за те, що він постійно виставляв рецепти для своїх пацієнтів-морфіністів на ріжні дози морфія. Трачинський сам морфініст помагав таким способом ріжним своїм знайомим і тим, яких непереможний нахил до морфія добре розумів. Його арґументи в обороні, що робив це з милосердя для недужих, не переконали судів в обох інстанціях.

— **Професори, що заробляли незаконно.** Варшавська преса пише широко про двох професорів університету проф. Цибіховського та Намітковича, обох з правничого факультету, що придумали для своїх слухачів окремі кольоквії за спеціяльною винагородою. Один брав по 10 зол., другий по 6 зол. за такий короткий, приватний іспит. Кольоквій було так багато, що проф. Цибіховський міг заробити на них річно більш як 20.000 зол. Цікаве, що професор видавав сам студентам навіть посвідки за гонорар, який йому платили. Само собою, що такі кольоквії не були передбачені у пляні університетських іспитів і згадані професори придумали їх самі. Аж тоді, коли інші професори довідалися про ці надпрограмові гонорарі, почали проти них протестувати. Тепер студенти дістають назад заплачені незаконні гроші і в університеті ведеться в цій справі дисциплінарне слідство.

— **Королева Ядвіґа стане святою.** 15. серпня у Ченстохові пічнеться ювилейне свято, з нагоди щасливої оборони манастиря т. зв. Ясної Гори перед наступом шведів. З Америки та Франції приїдуть туди поляки і складатимуть присягу на вірність своїй державі. 17. вересня це день почитання королеви Ядвіґи і польські епископи вишлють до Риму делеґацію, щоби приспішити беатифікацію королевої.

— **Отже не останній „заязд".** Орендатор маєтку Вітксвіце (пов. бжезінського) Вацлав Волїцький приняв собі з огляду на крізу спільника Стан. Островського. Та тепер між обома спільниками приходило до непорозумінь і ворожнечі. Служба поділилася на два табори. І так на днях прихильний для Островського табор уладив „заязд". Служба Островського забарикадувалася, а прихильники Волїцького наступали. Щойно поліція привернула спокій. Було кількох ранених. Поліція арештувала 20 осіб.

— **Ріжні вістки.** У Лізі Націй почнеться 27. ц. м. дискусія у справі Палестини. — Загальне число зареєстрованих безробітних у світі дійшло тепер до 30 міліонів, з чого 16 міл. припадає на Зл. Держави. — 20. ц. м. святкували у Парижі офіціяльно 400-літні роковини уродин моралїста Монтеня; у святі взяли участь представники уряду, академій, письменських і журналістичних організацій. — Стан шахових міжнародніх змагань у 10-ій рунді: Зл. Держави 26 і пів (9) пунктів, Чехословаччина 23 і пів (9) пунктів, Польща та Швеція 23 і пів (6), Франція 21 і пів (11), Мадярщина 21 і пів (7), Латвія 19 (10), Анґлія 19 (5), Литва 18 і пів (11), Австрія 18 і пів (10), Італія 14 і пів (9), Шотляндія 11 (15), Данія 11 (10), Бельґія 11 (9), Ісляндія 10 і пів (18), Естонія 0. — Цього тижня у понеділок над Анґлією шаліла велика буря; у самім Льондоні грім убив три особи і багато осіб зранив. — У середній і південній Японії відчули мешканці землетрус; у багатьох місцях у землі повстали великі пріви так, що населення з остраху покидало хати. — Американські летуни Бордман і Поланд вибираються 24. липня з Ню-Йорку до Риму понад океан.

— **Погані настрої в „Пен"-клюбах.** Від часу останнього зїзду міжнародніх організація „Пен-клюбу в Дубровніку, в ріжних її секціях повстали деякі непорозуміння наслідком нового представництва німецького „Пен"-клюбу. На зїзд приїхали нові німецькі делеґати тому, що само представництво цього клюбу змінилося в Німеччині під впливом гітлерівської „чистки". У звязку з тією зміною голяндський „Пен"-клюб видав тепер заяву, що не може вважати теперішнього німецького „Пен"-клюбу представником німецької літератури і що німецький клюб мусить сам найти сили для своєї реорганізації.

Дописи.

КОПИЧИНЦІ.

Луговий курс для копичинецького повіту відбувся в Чорнокінцях Великих у днях 25—28. травня ц. р. Програма курсу була така: лугові вправи мішані, палицями, вежі, рухові гри і забави. Участь у курсі взяли всі луговики (-чки) „Луга" в Чорнокінцях Великих у числі 160, делегати від „Лугів": у Чорнокінцях Малих 3, Товстенькому 3, Кривенькому 3, Чорноконецькій Волі 6, Васильковї 2. Разом у курсі взяло участь 177 учасників (-ниць). Підчас курсу відбулася коротка нарада, на якій ухвалено повне довіря Луговому Проводові у Львові. Навчанням підчас курсу проводив інструктор „Великого Лугу" у Львові п. Савчак.

КАМІНКА СТРУМИЛОВА.

Із гараздів нашх селян у Волиці Деревлянській. Над рікою Бугом, 18 км. від повітового міста Камінка Стр., лежить село Волиця Деревлянська. Село бідне, земля піскувата, мешканці майже всі українці, що живуть із заробітків. У р. 1921 розпарцельовано місцевий фільварок між 18 родин-мазурів із заходу; крім війта і поліцая ніхто з місцевих селян не дістав ні клаптя землі. Для тих 18 родин мазурів отворили латинську парохію, приділили їй около 16 моргів землі, вимурували костел і надали латинського пароха. Школу перемінили на утраквістичну, учительку-українку забрали і на її місце призначили польку. В селі є старовинна церква з прегарним іконостасом з р. 1680. Церква збудована на горі, де колись мав бути василіянський монастир, над самою рікою; від непамятних часів площа довкола церкви належить до неї. Недавно прийшов на лат. пароха до Волиці кс. Баліцький. Цей молодий загонистий душпастир казав загородити дротом до костела і парцелі, що є в уживанні церкви. Дня 6. ц. м. зняли місцеві люди ту огорожу і вкинули до ріки. Це дало причину до арештування кількох найповажніших селян, членів парохіяльного комітету і церковних провізорів. Постерунок зі Соколі явився в комплеті в селі 14. ц. м. й арештував: Жука Михайла 71 літ, Щура Івана, 63 роки, Супрула Йосифа, 50 літ, Легкого Теодора, 45 літ, Затхея Гриця, Супруна Івана і Шкробута Василя. Арештованих в ночі в 13. год. пішком спровадили до Соколі, де їх умістили в громадському арешті. Деяких арештованих випустили в четвер (15. VI.) вечором, по списанні протоколу.

ПАМЯТАЙТЕ ПРО МОГИЛИ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

—o—

СПОРТ.

ДОКІНЧЕННЯ СИТКІВКОВИХ ЗМАГАНЬ У ЛЬВОВІ.

Поод. гра мущин: Сасик — Кулечко А. 6:4 6:1 (півфінал); Рожанковський Ярослав — Сасик 3:6 2:6 7:5 6:4 3:2. Сасик у 5-ому сеті перемучений грою відступає від дальшої гри. Мистецтво Львова добуває Рожанковський Ярослав (ЛКС), який цього року дуже поправив свою форму.

Подвійна гра мущин: Мистецтво добуває пара Сасик-Дрогомирецький (УССК) над парою Рожанковський-Маруняк 6:4 6:3 5:7 7:5.

Гра мішана: Федаківна, Сасик — Ліщинська, Дрогомирецький 6:4 5:7 8:6 (півфінал). Мистецтво добуває пара Федаківна-Сасик над парою Струмінська-Рожанковський 7:5 9:7.

У. С. С. К. — Тім Коломия-Л. К. С.

В суботу 24. і в неділю 25. червня відбудеться на токах У. С. С. К-у при вул. Супінського 21 ситківа стріча У. С. С. К-у з Тімом Коломия — Л. К. С., при чому розгривка відбудеться по системі чаші Доса. Програма така: Субота 16 год.: Рожанковський Яр. (ЛКС) — Дрогомирецький (УССК). Год. 17.30 Олександрович (Коломия) — Сасик (УССК). Неділя 15 год. Олександрович — Дрогомирецький. 16.30 Рожанковський Яр. — Сасик. 18.00 Гра подвійна: Рожанковський-Олександрович — Сасик-Дрогомирецький. Змагання заповідаються цікаво чого запорукою є добра форма наших чільних ракет та охота відплати поодиноких змагунів за недавно минувші змагання за мистецтво Львова. Всі гри будуть пятьсетові.

Нові книжки й журнали.

П. Йордан: КВАНТОВА МЕХАНІКА ТА ОСНОВНІ ПРОБЛЄМИ БІОЛЬОГІЇ І ПСИХОЛЬОГІЇ. Із німецької мови переклав д-р Володимир Левицький. Львів, 1933 Бібліотека „Дзвонів" ст. 14.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 23. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Субота, 24. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Театр Рірнородностей.

Пятниця, 23. червня год. 7.30 веч. „Вбюч" (вист. Р. Неврровіча).

Субота, 24. червня год. 3.30 попол. Прилюдна ген. проба драматичного курсу Толь. Муз. Тов. „Зачароване Колесо", „Дівочі обіти", „Пан Бенет".

Субота, 24. червня год. 7.30 веч. „Вбюч" (вист. Р. Неврровіча).

Кіна.

АДРІЯ: „Білі ночі".
АПОЛЬО: „Аксель" (на осн. Пера Бенова).
АТЛЯНТІК: „Оженися зі мною!"
КАСІНО: „Дивогляди — примхи природи".
КОЛІСЕЙ: „Бічна вулиця", ревія: „За рік, за день, за хвилину".
КОПЕРИК: „Манджурія горить", „Симфонія 6-х міліонів".
МАРУСЕНЬКА: „Манджурія горить", „Симфонія 6-х міліонів".
МІРАЖ: „Циганські романси".
МУЗА: „Жінка без будучини".
ПАЛЯС: „Екстава".
ПАН: „Натхніння" (Ґр. Ґарбо) і комедія.
ПАСАЖ: „Небезпечний романс", „Маціст імператор".
СТИЛЕВЕ: „Експрес Рим" і ревія „Ідемо на літнище".
ХИМЕРА: „Погасаюче полумя" (Кліф Брук).
УТІХА: „Пімста Тонга" та ревія.

Закордонне радіо.

Пятниця, 23. червня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Легка музика, 18.20 Шопенова соната г-моль; **Мілянo** (331,4) 20.30 Симф. концерт; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.05, 19.25 Спів, 20.15 Нар. танки; **Ляйпціг** (389,6) 16.00 Концерт, 20.15 Нар. пісні й оповідання, 23.00 „Норимберські співці" оп. Вагнера; **Білгород** (429,7) 19.00 Пісні; **Рим** (441,2) 17.30 Солісти, 20.45 Концерт; **Прага** (488,6) 22.30 Сучасна музика; **Мінхен** (532,9) 21.10 Концерт; **Харків** (937,5) 9.00, 15.00 Концерт, 10.00 Музика для дітей, 10.30 Радіокомпозиція, 13.50 Трубна орхестра, 18.00 Муз.-літ. авдиція, 19.00 Симф. концерт з Української Фільгармонії.

Субота, 24. червня 1933.

Братислава (279,3) 19.25 Хор, 20.45 „Доліді" оп. Провазніка; **Мілянo** (331,4) 11.15, 13.45 Музика, 20.40 Оперетка; **Стокгольм** (435,4) 19.30 Військова музика; **Рим** (441,2) 17.30 Концерт, 20.45 „Фавст" оп. Ґуноде; **Прага** (488,6) 20.20 Пісні; **Відень** (518,1) 11.30 Капеля, 18.15 Хор, 20.30 Військ. орхестра; **Мінхен** (532,9) 20.00 Вес. вечір; **Будапешт** (550,5) 12.05 Військ. орхестра, 17.00 Пісні; **Любляна** (575) 20.00 Спів. квінтет; **Харків** (937,5) 9.00, 15.00 Концерт, 13.50 Муз.-літ. авдиція, 16.20 Грамофон, реклама, 18.00 Гумор, сатира, 19.00 Концерт із „Березілю".

Львівське радіо.

Пятниця, 23. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішні авдиції; 12.10, 12.35, 14.55, 15.10 Грамофон; 12.25 Огляд преси; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Грамофон, Збіжева біржа; 16.00 Концерт; 17.00 Театр. фейлетон; 17.15 Концерт (музика, спів Евген Наріжний); 18.15 Про масаж; 18.35 Фортепян, скрипка; 19.40 На овиді; 20.00 Муз. балачка (Рімський-Корсаков); 20.15 Симф. концерт (Рімський-Корсаков); 20.50 Веч. денник; 21.00 „Вікенд"; 22.00, 22.40 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

Субота, 24. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішні авдиції; 12.10, 12.35, 14.55, 15.10, 22.00, 22.40 Грамофон; 15.35 Сальонова орхестра; 16.00 Авд. для хорих, Сальонова орхестра; 16.30 Орхестра (твори І. Штравса); 17.00 Балачка; 17.15 Концерт; 17.55 Відч.: „Джерело ідеї комунізму"; 18.15 „Каяком по озерах і ріках Поморя"; 18.35 Фортепян; 19.40 Оповідання: „Авакс Єр Ченсціка"; 20.00 Легка музика, спів; 21.10 Репортаж із вежі львівського ратуша; 21.30 Шопенівський концерт; 22.25 Спортові вістки.

—o—

БІРЖА.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	31·50	32·—
Пшениця збірна	29·25	29·75
Жито одноціле	16·50	16·75
Жито збірне	15·75	16·25
Ячмінь двір. одноцілий	14·75	15·25
Ячмінь на мливо	12·50	13·—
Овес галицький	9·75	10·25
Овес замоклий	11·25	11·75
Кукурудза краєва	14·25	14·75
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	12·—	13·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7· -	7·50
Вика сіра	6·—	6·25
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·50	14·-
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·—	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	8·75	9·—
Висівки пшеничні	8·25	8·50
Пшоно	26·50	27·50
Просо краєве	15·—	15·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	33·—	33·50
Пшениця збірна	30·75	31·25
Жито одноціле	18·—	18·25
Жито збірне	17·25	17·75
Ячмінь на мливо	13·75	14·25
Овес збірний	11·50	12·—
Мука пшен. люксусова	62·50	63·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	33·50	34·—
Висівки житні	9·—	9·—
Висівки пшеничні	9·—	9·25
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	34·—	36·—
Пенцак ч. 10	23·—	25·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ГРОШІ.

Доляр у приватних оборотах 7.25 зол.

У міжбанкових трансакціях нотували: Льондон 30.25—30.35, Ціріх 172—172.35, Прага 26.40—26.65, Відень 96—100, Париж 35.05—35.15.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Німеччина 211.60, Бельгія 124.60, Голяндія 358.30, Льондон 30.31, Париж 35.09, Прага 26.55, Швайцарія 172.20, Данціґ 173.83, Італія 46.75.

Банк Польський платив за доляра 7.17. У позабіржевих оборотах зол. доляр 9.10, зол. рубель 4.83.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ":

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 22. VI.: масло —.—, молоко 15 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60 зол. Тенденція на масло і на молоко слаба, на яйця і сметану удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Заг. Збори вид. кооп. Червона Калина відбудуться дня 24. 6. о год. 4-ій попол. в домівці „Української Бесіди" при вул. Рутовського 22, І. — **Надзірна Рада.**

Городський Суд в Бродах
дня 27. травня 1933.
S. 1/26
104

ЕДИКТ.

В конкурсовій справі Повітової Спілки для господарства і торговлі з обм. пор. в Бродах.

Конкурсовий суд затвердив обрахунок доплат предложений управителем маси, і саме у висоті пятикратних уділів.

Отсим подаємо це до відома всім інтересованим членам кооперативи з покликом зложити доплату до 14 днів від оголошення.

З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло". За редакцію відповідає Олександер Костив